

tæ. Ad hoc tamen ut Sanctus habeatur apud homines in Ecclesia Militante, duo sunt necessaria, virtus morum, et veritas signorum, merita videlicet et Miracula, ut hæc et illa sibi adinvicem contestentur, cum nec merita sine miraculis nec Miracula sine meritis plene sufficiant ad perhibendum inter homines testimonium Sanctitatis. » Et sic docent Fagnanus in cit. c. *Venerabilis* 52, num. 2, de Testibus, et in cit. c. *Audivimus* 1, de Reliquiis, et veneratione Sanctorum num. 3, et ibi Innocentius num. 1, Joannes Andreas num. 4, Ancharanus num. 5, Reiffenstuel. loc. cit. num. 9, testans de communi, et Lambertin. loco citato lib. 4, part. 1, cap. 5, a num. 1, usque ad 7, et eodem lib. 4, part. 1, cap. 7, et 18, refellens illos, qui solas virtutes exposcunt, aut sola miracula.

(25. Miracula non solum in vita, sed præcipue post obitum patrata, sunt necessaria ad Beatificationem, et Canonizationem alicujus. Sic Glossa communiter recepta, in c. *Unic. de Reliquiis, et veneratione Sanctorum* in 6. verb. *Sedis*, Mascard. de probation. conclus. 216. n. 42. Reiffenstuel. l. c. n. 10. Lambertin. loc. cit. et alii passim.

(26. In causis precedentibus per viam non cultus, bina saltem Miracula requiruntur, atque sufficiunt, etiamsi sint solum tertii generis, pro obtinenda Beatificatione formali, et bina, quæ post eam supervenerint, sufficiunt pro Canonizatione; et in causis, quæ procedunt per viam Casus excepti, seu cultus immemorabilis, bina sufficiunt Miracula, quæ post indultam Venerationem superveniunt. Sic expresse Lambertin. loco citato lib. 1, cap. 32, num. 3, et seq. referens ita decisum fuisse « a Sacrorum Rituum Congregatione Generali in Causa sancti Joannis de Capistrano die 13 Junii 1677. » Item « in Causa Sanctæ Catharinæ de Bononia die 17 Maji 1707. » Item « in Causa S. Stanislai Societatis Jesu die 13 Novembris 1714. » Item « in causa S. Agnetis Virginis Ordinis Prædicatorum die 12 Martii 1726. » Et idem tenet lib. 4, part. 1, cap. 6, num. 4, et 5, ubi testatur de praxi Sedis Apostolicæ, uti etiam de tali praxi testatur Matthæucci loco cit. tit. 3, c. 8, § 2, num. 23, dicens, quod Sedes Apostolica plures in Ordine Beatorum, et Sanctorum conscripsit solis duobus tertii generis Miraculis verificatis, idque dicit notum esse ex Decretis Sac. Congregat. in Registro videndis, in quam praxim concurrunt scribentes apud Martam de *Canonizatione* par. 4, c. 7, n. 88, et tenent Doctores passim. Nunc autem servanda sunt Decreta S. D. N. Benedicti Papæ XIV, alterum quidem sub die 23. Aprilis 1741, emanatum, in quo statuitur ut in Causis Beatorum per viam Cultus immemorabilis, aut indulti precedentibus, in posterum non duo, ut antea, sed quatuor ad eorum Canonizationem probari debeant miracula: in causis autem precedentibus per viam non cultus, ubi virtutes aut martyrium ex testibus de auditu fuerint probata, non duo miracula ut antea, sed quatuor omnino ad eorum Beatificationem obtinendam debeant approbari: alterum vero die 17 Julii 1754,

editum, in quo declaratur, pro obtinenda formali beatificatione, si testes de auditu a videntibus in Processu Apostolico excepti conjungantur cum testibus de visu in Processu ordinario exceptis, sufficere debere duo miracula, si vero cum testibus de visu in Processu ordinario exceptis non conjungantur nisi testes de auditu auditis in Processu Apostolico exceptis, tunc tria Miracula requiri ante Beatificationem data, et approbata.

(27. In Beatificatione, et Canonizatione Martyrum non solet fieri tam exacta, et stricta inquisitio de probitate Vitæ, et Miraculis tempore vitæ peractis, ac fit in Beatificatione, et Canonizatione Confessorum, sed præcipue de Miraculis post mortem, et de causa ob quam passi sunt indagatur. Hostiensis in cit. cap. *Audivimus* 1, numer. 3, de Reliquiis, et Veneratione Sanctorum. Fagnan. ibidem num. 16. August. Triumph. de potestate Ecclesiæ quæst. 16, art. 3. Mascard. loc. cit. num. 9. Reiffenstuel. loco cit. num. 11, et alii arg. c. *Baptismi vicem* 34, et c. *Catechumenum* 37, de consecrat. et ad id satis clare facit generalis illa promissio Christi Matthæi 10. « Qui perdidit animam suam propter me, inveniet eam. »

(28. Quamvis enim antiquitus nomen Martyris, et Confessoris promiscue sumeretur, sicque idem essent Martyres et Confessores, ut tradunt passim Scriptores, et signanter Petrus Galesinus in Notis ad suum Martyrologium 17, Kal. Febr. ubi inquit: « Certum atque exploratum omnibus est.... Martyris, et Confessoris nomen olim synonymum fuisse; » Franciscus Amatus Pouget in suis Catholicis Institutionibus to. 1, pag. 913, ibi: « Olim Confessores Christi dicebantur ii solum, qui cum testimonium perhibuissent veritati cum carceris, exilii, rei familiaris, suppliciorum, ipsiusque vitæ periculo, non tamen morti traditi fuerant: Confessores autem dicebantur propter gloriosam et publicam nominis Christi Confessionem, Martyres quoque appellabantur propter exhibitum veritati testimonium. » Baronius in Notis ad Martyrologium Romanum ad diem 2 Januar. ibi: « Ne quid lateat, sciendum est, diversa admodum significatione præsentis temporis usu hanc vocem (scilicet Confessoris) a majoribus usurpatam. Illi enim neminem eo nomine appellabant, nisi eum qui Christi Fidem interpellatus coram Fidei hostibus confessus esset. » Lambertin. loco cit. lib. 1, c. 2, sub. n. 1, ibi: « Proprie Confessores olim dicebantur illi qui Christum palam, et coram tyrannis seu Fidei hostibus confessi, quolibet tormentorum, vel penæ genere affecti, superstites tranquillam mortem obibant. » Et infra num. 7, sic subjungit: « Martyres tandem erant illi qui pro veræ Fidei defensione moriebantur, aut qui atrocissima tulerant pro Fide tormenta; licet fuerint superstites, et in pace quieverint, » teste Divo Thoma 2, 2, q. 124, art. 4, ad quartum. Unde, ut notat ipse, veri Martyres etiam aliquando Confessores dicti sunt.

(29. Progressu tamen temporis, ut etiam ho-

die servatur, Ecclesia consuevit distincte nomen Martyris et Confessoris usurpare; illos scilicet appellando Confessores, qui sancta ac laudabili vita vixerunt, et sancto demum fine naturali morte in pace quieverunt, ac in Sanctorum numerum sunt relati, quatenus per virtutum opera sunt Deum confessi. Unde Ordo Cluniacensis in Præfatione ad vitam Sancti Geraldi sic expresse habet: « Cum igitur Confessor a *confitendo* vocetur, Geraldus tanto rectius Confessor dici potest, quanto justioribus factis Deum est confessus. » Et Egbertus Episcopus Eboracensis in Excerpt. cap. 28, ait: « Sancti Patres, quos Confessores nuncupavimus, id est Episcopi, Presbyteri, qui in Castitate servierunt Domino. » Lambertin. loco cit. num. 6. Matthæus. loco citato tit. 4, cap. 1, num. 3, et alii communiter, atque Ecclesiastica praxis. Et illos appellando Martyres, non solum qui violentam mortem, seu cruciatus lethales voluntarie perpessi sunt, sed etiam illos qui a persecutoribus nostræ Fidei comprehensi, varie vexati, in carcerem, vel in exilium missi, et ærumnis confecti usque in finem perseverantes propter Fidei, aliarumque supranaturalium virtutum confessionem mortem naturalem subierunt. Vide verb. *Martyrium*, et infra nova additamenta.

(30. Nostris hisce temporibus, nisi habeatur Apostolica dispensatio, non procedit Sacra Congregat. Rituum in Causis Servorum Dei ad effectum Canonizationis seu Beatificationis, aut declarationis Martyrii, nisi elapsis quinquaginta annis ab obitu illorum. Sic expresse statuunt Decreta jussu Urbani VIII edita § *Sanctitas Sua*, ibi: « Sanctitas Sua expresse prohibuit Sacræ Rituum Congregationi, ne deinceps procedat in Causis Servorum Dei ad effectum Canonizationis, seu Beatificationis, aut Declarationis Martyrii, nisi lapsis quinquaginta annis ab obitu illius; quinimmo etiam lapsis quinquaginta annis de similibus Processibus, tam factis, quam faciendis agi vetuit, nisi habita prius, et expresse obtenta licentia a Sanctitate Sua, vel ejus Successoribus. Sub Decreto hujusmodi vult comprehendere etiam Causas in quibus modo reperiuntur expeditæ Litteræ Remissoriales, et Compulsoriales, ac omnes aliæ nunc pendentes, quæ adhuc expectant perfectionem suam et complementum a facto futuro finalis determinationis. Quod ut firmius observetur, insuper jubet ut si memoriale super hoc directum Congregationi porrigatur cum Rescripto Sanctitatis Suae, ut aliqua ex hujusmodi Causis ad præfatos effectus examinetur, nullum sortiatur effectum, nisi in eodem Rescripto specialis prædictæ prohibitionis derogatio reperiatur. »

(31. Talis autem prohibitio non impedit, quominus infra spatium dictorum quinquaginta annorum possint confici Processus per Ordinarios, vel per Delegatos Apostolicos, et in Sac. Rit. Congreg. discuti de eorum validitate, ne labente dicto temporis cursu pereant oculati, et meliores testes, sicque occasione hujusmodi dilationis pereant etiam pro-

bationes, ut expresse habetur in supradictis Urbani VIII. Decretis § *Verum*, ibi: « Verum, ne pereant hujusmodi dilationis occasione probationes, permittit Sanctitas Sua, non habita ratione dictorum quinquaginta annorum, ut agi possit de prædictis Processibus, sive de aliis auctoritate Ordinaria fabricatis, vel fabricandis ad effectum deliberandi, an per Sedem Apostolicam debeant concedi Litteræ Remissoriales in genere: quibus obtentis, et fabricatis super eis Processibus, servatis servandis, illisque Sacræ Rituum Congregationi presentatis, permittit pariter Sanctitas Sua ut in Sacra Congregatione discutiatur de eorum validitate, ac etiam de relevantia in ordine, et ad effectum tantum cognoscendi an sit procedendum ad Processus in specie; et Processibus in specie completis, et S. C. delatis, videatur tantum de eorum validitate: quibus definitis, iidem Processus per Secretarium claudantur, et obsignentur sigillo Sacræ Congregationis, non aperiendi, donec veniat plenitudo temporis dictorum quinquaginta annorum: quo completo, nullo modo de eis agi possit, nisi expresse mandetur a Summo Pontifice. » Unde, ut vides, supradicta prohibitio restricta est, ne constructis Processibus ab Ordinariis, seu a Delegatis Apostolicis actu procedatur in Sac. Congregat. ad ulteriora in Causa, in examine Virtutum, et Miraculorum, vel Declarationis Martyrii, nisi elapsis dictis quinquaginta annis, aut nisi interveniat Pontificia dispensatio.

(32. Quæ quidem dispensatio supra complementum dictorum quinquaginta annorum solet interdum ob justas causas a Romano Pontifice concedi, ut sæpius concessam esse constat, et signanter in Causa Pollucen. Martyris Josaphat ab ipsomet Urbano VIII. Ut habetur ex Decreto edito die 27. Januar. 1629. Item in Causa Gebennen. Sancti Francisci de Sales ab Alexandro VII. Ut ex Decreto edito die 20. Januarii 1639. Item in Causa Limana Sanctæ Rosæ a dicto Alexandro VII. Ut ex Decreto edito die 26. Septemb. 1664. Item in Causa Japonen. Martyrii Servorum Dei Angeli Orsucci, Caroli Spinulæ, et Sociorum a Clemente IX. Ut ex Decreto edito die 6. Junii 1669. Item in Causa Neritonen. Servi Dei Josephi a Cupertino a Clemente XI. Ut ex Decreto edito die 9. Maii 1711.

(33. Sine dicta autem Pontificia dispensatione est omnino servanda supradicta Lex ab Urbano VIII. constituta de lapsu quinquaginta annorum ab obitu Servi Dei, antequam proponi possit dubium de virtutibus, aut de Martyrio: de qua quidem Constitutione, ut scribit dictus Lambertin. loco cit. cap. ultim. num. 7, in fine, sic habetur in Vita Venerabilis Servi Dei Dominici a Jesu Maria scripta a Patre Philippo a Sanctissima Trinitate lib. 7, cap. 11. *La cagione di tal Costituzione è, che nissuno vive così puramente, e santamente, che alcuna volta non cada in qualche imperfezione secondo quel detto: Septies in die cadit justus. Questi difetti, benché minimi, molte volte restano a memoria, e*

possono diminuire la divozione, e forse alcune volte del tutto torla, se fossero proposti per Santi, e per essere venerati quelli, ne' quali comparvero alcuni difetti; essendo che volgarmente i Fedeli stimano, che i Sancti fossero del tutto irreprensibili: Quod etiam confirmatur a Patre Nicolao Lancisio tom. 2. Opusc. Spiritual. 19, de vitandis judiciis temerariis, c. 6. n. 74, pag. 644.

(34. Ut plene percipiatur, quinam Cultus, seu Adoratio debeatur Sanctis, ac Beatis, advertendum est, quod Adoratio est actus, quo quis alteri se submittit in recognitionem suæ excellentiæ. *Est in re communis.* (35. Et hæc Adoratio seu Cultus alia est mere Civilis, seu Politica, et alia Sacra, seu Religiosa. Adoratio *mere Civilis*, seu *Politica* est illa, quæ exhiberi solet Regibus, et Principibus supremis propter excellentiam sui status, seu potestatis humanæ, quam præ aliis habent, uti passim in Sacra Scriptura leguntur quidam adorasse suos Reges, ut David 1. Regum. cap. 20. « Cadens pronus in terram adoravit tertio Jonatham. » Et 1. Paralip. cap. 39, num. 20. « Benedixit omnis Ecclesia Domino Deo Patrum suorum, et inclinaverunt se, et adoraverunt Deum, et deinde Regem. » Ubi, ut vides, eadem vox adorationis tribuitur Deo et Regi, licet Deo Cultus Latriæ, et Regi solus Cultus Civilis, aut Politicus competeret. Adoratio *Sacra*, seu *Religiosa* est illa quæ exhibetur alicui ob excellentiam suam Sacram, et supernaturalem, uti est Adoratio quæ exhibetur Deo, et B. Mariæ Virgini, ac Sanctis omnibus, et Beatis.

(36. Adorationis Sacræ, seu Religiosæ tres sunt species, nempe Latria, Hyperdulia, et Dulia. *Communis Theologorum.* (37. Adoratio seu Cultus *Latriæ* est illa, quæ soli Deo debetur, ac exhibetur propter summam, increatam, ac infinitam suam excellentiam. *Communis.* (38. Adoratio, seu Cultus *Hyperdulæ* est illa quæ B. Mariæ Virgini debetur, ac exhibetur, ob excellentiam Maternitatis Dei, et alia excellentissima dona, ac specialissimam ejus Sanctitatem cæteris supereminentem. *Communis.* (39. Adoratio, seu cultus *Dulæ* est illa quæ debetur ac exhibetur Sanctis ob supernaturalem excellentiam suæ Sanctitatis, et Gloriæ. *Communis.*

(40. Dicta triplex adoratio, seu Cultus alia est *absoluta* conveniens soli rei intellectuali, quæ per se honorabilis, atque adorabilis est ob perfectionem, atque excellentiam sibi intrinsicam, qualis Adoratio, seu Cultus convenit, ac debetur Deo, Beatæ Mariæ Virgini, et Sanctis per se absolute venerabilibus. Et alia est *Respectiva* conveniens rebus non intellectualibus, et ratione carentibus, quæ non coluntur per se ob perfectionem, atque excellentiam sibi intrinsicam, sed propter aliud, seu ob respectum ad aliud, qualis Adoratio seu Cultus convenit, ac debetur Crucî, Sacris Reliquiis, Imaginibus, Vestibus, ac similibus ratione carentibus; cum eorum Veneratio, seu Adoratio, vel Cultus non sistat in illis, sed referatur ad Prototypum, cujus sunt Imagines, aut quod representant. *Communis inter Catholicos*, et clare

habetur ex Concilio Tridentin. sess. xxv, in Decreto de invocatione Sanctorum.

(41. Cultus alius est publicus et alius privatus. Cultus *publicus* est, qui fit nomine Ecclesiæ, vel tamquam institutus ab ea, sive deinde publico in loco, sive in occulto fiat. Non enim dicitur, seu appellatur *publicus*, vel solemnus, eo quod publice et coram aliis exhibeatur, sed quia defertur nomine Ecclesiæ, vel tamquam institutus ab ipsa. Cultus *privatus* est, qui non exhibetur nomine Ecclesiæ, nec tamquam institutus ab ipsa, sed fit ex privata devotione colentis, sive deinde talis Cultus fiat privatim in loco occulto, sive in loco publico videntibus aliis. Scacchus de Notis, et signis Sanctit. sect. 10, cap. 1, vers. *Ex hoc.* Hurtad. in resolution. de vero Martyrio, resolution. 43. § 11. per totum; Reiffenstuel. loco citat. num. 17. Pasqualig. in Addition. ad Lauret. de Franch. titul. de Cultu erga non Canonizatos, num. 1222. Layman in Theol. moral. lib. 4, tit. 7, cap. 5, n. 14. Del Bene de Inquisit. part. 2. dub. 234, sect. 7, sub num. 1. Molphes consil. 43, num. 20. Bonacina to. 2, disput. 3, quæst. 1, punct. 2, num. 2, cum Bellarmin., Sanchez et aliis ibi citatis, Matthæucc. citat. quæst. proœmial. cap. unic. num. 23, et seq. Lambertin. loco citat. lib. 2, cap. 7, num. 7, et alii contra Contelorum de Canonizatione Sanctor. cap. 22, num. 7. Barbosa allegat. 97, num. 13. Castellin. de Certitudine Gloriæ Sanctorum. cap. 2, punct. 23, et 24, et alios non improbabiliiter volentes, quod etiam dici debeat Cultus publicus qui fit in loco publico, seu coram aliis.

(42. Cultu publico coli possunt omnes Sancti et Beati, id est omnes qui jam sunt *Canonizati*, vel saltem *Beatificati*. *Communis inter Catholicos.* Cum hac tamen differentia quod, qui jam sunt Canonizati, possunt coli ubique, et quovis Dulæ cultu publico. Qui vero sunt solum *Beatificati*, et nondum *Canonizati*, non possunt coli nisi in illo loco, et illo cultu publico, quem concessit Summus Pontifex, cum in Beatificatione non quivis publicus Cultus, sed aliqui soli determinati concedantur. Unde attendenda sunt Brevia Concessionum.

(43. Et insuper circa Beatos nondum Canonizatos attendendum est etiam Decretum super Cultu Beatis adhuc non Canonizatis præstando a Sacrorum Rituum Congregatione Ordinaria habita coram Sanctissimo Domino nostro Alexandro VII. emanatum.

« Ad aures Eminentissimorum Patrum Congregationis Sacrorum Rituum plures deveniunt, qui patrantur, indultorum excessus in materia præstationis Cultus Beatis adhuc non Canonizatis. Quamobrem eos eliminare ac, ne in futurum inducantur, providere studentes ad infrascripta devenerunt Decreta, etc.

« I. Quod eorumdem Beatorum Imagines etiam non principaliter, et uti supplices appositæ, simulacra, Picturæ, Tabellæ, aut Scripturæ, eorum præclara gesta representantes, aut referentes in Ecclesiis, Sacrariis, et Oratoriis quibuscumque, et præsertim in quibus Missæ Sacrificium, vel alia Divina

Officia peraguntur, inconsulta Sede Apostolica, nullo pacto exponantur.

« II. Quod ubi indultum fuerit per Sedem Apostolicam Imagines, Simulacra, pictasque Tabellas in Ecclesiis poni et coli posse, in pariete tantum, non autem super Altari, collocandi facultas tributa censeatur.

« III. Quod si concessa fuerit per eandem Sedem Apostolicam Altarium erectio, non tamen ob id Missam, et Officium de prædictis Beatis celebrandi, vel recitandi facultas tradita præsumatur; etenim specifica et expressa concessio super iis præcedere debet.

« IV. Ubi in uno loco Cultus fuerit concessus, non extendatur, inconsulto Pontifice, ad alium locum, quamvis alia concurrente auctoritate.

« V. In locis, ubi Beatos prædictos ab omnibus coli permissum fuit, non inde publica Officii recitatio permessa censeatur, sed tantummodo privata, nec satisfactoria præcepto recitationis, nisi quoad illos quibus Sedes Apostolica de hoc indulserit.

« VI. Missæ pariter quæ fuerint indultæ certis personis, nempe Presbyteris Regularibus, vel sæcularibus alicujus loci, vel monasterii, seu Presbyteris alicujus Ecclesiæ servitio præcipue addictis, a confluentibus Sacerdotibus quavis Dignitate etiam Cardinalatus insignitis, minime celebrentur.

« VII. Dies Festi in Beatorum eorum memoriam non celebrentur, nisi speciali Indulto Apostolico provisum fuerit.

« VIII. Eorumdem nomina in Kalendariis non apponantur, nisi illius tantum loci, earumque Personarum, in quo et a quibus Cultus cum Officio, et Missa celebretur.

« IX. In quibusvis Ecclesiasticis precibus, etiam in Oratoriis privatis recitandis particularia eorumdem Suffragia non apponantur, vel recitentur.

« X. Publicis in precibus præter indultas, et a Sede Apostolica approbatas, iidem Beati non invocentur.

« XI. Eorumdem Reliquiæ in Processionibus minime circumferantur.

« Sacra tamen Congregatio præsentibus Declaratione et Jussione removeare non intendit Cultum Beatis per communem Ecclesiæ consensum, vel per immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum Virorumque Sanctorum scripta, vel temporis centum annorum metam excedentis scientiam, ac tolerantiam Sedis Apostolicæ, aut Ordinariorum hactenus præstitum ac certis modo, et forma ab eo tempore eis exhibitum. Verum, si a centum annis circa Cultus hujusmodi aliqua ex parte constiterit auctus, et extensus, eo casu Sacra eadem Congregatio eundem in pristinum reduci jubet; prout quemvis Cultum extra casus prædictos ad expressa tantum verbaliter in Apostolicis Indultis omnino revocari mandat sub pœnis, etc.

« Firmis quoque remanentibus Decretis, nempe, ne Beati in Patronos eligantur, ne eorum Natalitia cum Octavis celebrentur, et aliis quibuscumque a Sacra Congregatione

hactenus emanatis, quæ præsentis Decreto renovantur.

« His autem Sanctissimo relatis, et in Congregatione Sacrorum Rituum Ordinaria habita coram Sanctitate sua per Eminentis. et Reverendis. Dom. Cardinalem Sacchetti accurate perlectis, mature discussis, Sanctitas sua ea approbavit, et pro omnimoda eorumdem observatione mandavit typis imprimi, ad Valvas affigi, et publicari, ut elapso tempore sex mensium a die publicationis eorumdem, omnes et singulos afficiant et arcent, ac si omnibus et singulis eadem exhibita, vel personaliter præsentata, intimata, seu notificata fuissent. Indulsitque Locorum Ordinariis, ut auctoritate Sedis Apostolicæ possint, immo debeant Sæculares et Regulares quoscumque, quantumvis exemptos, etiam Societatis Jesu, S. Antonii Viennen. et S. Joannis Jerosolymitani, ac reliquos omnes speciali expressione indigentes etiam sub Censuris compellere.

« Cumque aliqui nulli subdantur Episcopo, qui eos, si excesserint, coercere valeat, eo casu, a Sede Apostolicæ Nuntiis, si aderint, sin minus ab Archiepiscopis, in quorum Provinciis, vel ab Episcopis Romano tantum Pontifici subjectis, intra, vel prope quorum Diocesis limites eorum Ecclesiæ, vel Monasteria sita fuerint, tamquam a Sede Apostolica Delegatis ad hujusmodi Decreto- rum observationem prædicti omnino cogantur.

« Die 27 Septemb. 1659. »

DECLARATIO DECRETI

Super Cultu Beatis, adhuc non Canonizatis, præstando.

Allatis ad Sacrorum Rituum Congregationem dubiis circa observationem, et intelligentiam Decreti super cultu Beatis adhuc non Canonizatis præstando editi Die 27 Septembris 1659, et publicati 3 Februarii præsentis anni 1660.

« Primo : An, ubi indultum fuerit, ut Missa de aliquo Beato celebretur, liceat ejus Imaginem et simulacrum super Altari exponere, necnon Votivas Tabellas ibi appendere?

« Secunda : An § *Dies Festi in Beatorum honorem non celebrentur*, extendatur ad Festa Devotionis?

« Tertio : An indulta recitandi Officium cum Octava, vel sine Octava, et celebrandi Missam de Beatis, fuerint revocata per dictum Decretum Sacræ Congregationis?

« Quarto : An in Ecclesiis, in quibus Officium, et Missa de Beatis recitari, respective celebrari possunt, liceat eorum Reliquias exponere?

« Quinto : An Episcopi Regulares, qui ex indulto Sedis Apostolicæ gaudent Privilegiis suæ Religionis, de quibus sunt capaces pro eorum conditione, possint de Beatis suæ Religionis recitare officium, et in propriis Cathedralibus Missam celebrare, et Altare de Beatis prædictis erigere?

« Sacrorum Rituum Congregatio respondit.

- « Ad primum affirmative.
- « Ad secundum negative.
- « Ad tertium pariter negative.
- « Ad quartum affirmative.
- « Ad quintum negative.

« Die 17 Aprilis 1660. »

(44. Qui cum fama Sanctitatis, aut insignis pietatis obierunt, et nondum sunt nec *Canonizati nec Beatificati*, possunt quidem licite invocari, venerari, ac coli *Cultu privato*, at non *Cultu publico. Communis*, arg. c. *Audivimus* 1, et cap. *Cum eo* 2, de Reliquiis, et Veneratione Sanctorum. Ubi prohibetur aliquem publice venerari pro Sancto absque Sedis Apostolicæ auctoritate. Unde a sensu contrario privatus honor, et cultus permittitur.

(45. Circa autem Cultum et Venerationem talium virorum cum fama Sanctitatis defunctorum, eorumque Imagines, et Miracula, revelationes, etc., attendendæ sunt duæ celeberrimæ Constitutiones Urbani VIII, quæ hic per extensum, tamquam scitu maxime necessariae, afferuntur, et prima, quæ est 39 inter Constitut. ejusdem Pontificis, est ut sequitur :

Sanctissimus D. N. sollicite animadvertens abusus qui irrepserunt, et quotidie irrepere non cessant in colendis quibusdam Sanctitatis, aut Martyrii fama, vel opinione defunctis, qui, etsi neque Canonizationis, neque Beatificationis honore insigniti sint ab Apostolica Sede, eorum tamen Imagines in Oratoriis, atque Ecclesiis, aliisque locis publicis, ac etiam privatis cum laureolis, aut radiis, seu splendoribus proponuntur, miracula, et revelationes, aliaque beneficia a Deo per eorum intercessionem accepta in libris rerum ab ipsis gestarum enarrantur, et ad illorum sepulcra Tabellæ, Imagines, et res aliæ ab beneficiis accepta testificanda, et lampades, et alia lumina apponuntur.

§ 1. Volensque proinde hujusmodi abusus pro debito Officii pastoralis occurrere, re etiam cum Illustriss. et Reverendiss. DD. Cardinalibus contra hæreticam pravitatem in universa Republica Christiana Generalibus Inquisitoribus communicata, et mature considerata, ac discussa declaravit, statuit, et decrevit, ne quorumvis hominum cum Sanctitatis, seu Martyrii fama (quantacumque illa sit) defunctorum Imagines, aliaque prædicta, et quodcumque aliud, Venerationem, et cultum præferens et indicans in Oratoriis, aut locis publicis, seu privatis, vel Ecclesiis, tam Sæcularibus quam Regularibus, eujuscumque Religionis, Ordinis, Instituti, Congregationis aut Societatis, apponantur antequam ab Apostolica Sede canonizentur, aut Beati declarantur, et (si quæ appositæ sunt) amoveantur, prout eas statim amoveri mandavit.

§ 2. Ac pariter imprimi de cætero inhibuit libros eorumdem hominum, qui Sanctitatis, sive Martyrii fama, vel opinione (ut præfertur) celebres e vita migraverint, gesta, miracula, vel revelationes, seu quæcumque beneficia tamquam eorum intercessionibus a Deo accepta continentem, sine recognitione, atque

approbatione Ordinarii, qui in iis recognoscendis, Theologos, aliosque pios, ac doctos viros in consilium adhibeat : et ne deinceps fraus, aut error, aut aliquid novum, aut inordinatum in re tam gravi committatur, negotium instructum ad Sedem Apostolicam transmittat, ejusque responsum expectet. Revelationes vero, et miracula, aliaque beneficia supradicta, quæ in libris horum hominum vitam et gesta continentibus, hactenus sine recognitione, atque approbatione hujusmodi impressa sunt, nullo modo approbata censi vult, mandatque Sua Sanctitas.

§ 3. Ad horum hominum sepulchra vetuit etiam ac inhibuit Tabellas, atque Imagines ex cera, aut argento, seu ex alia quacumque materia, tam pictas quam fictas, atque exculptas, appendi aut affigi; lampades, sive alia quæcumque lumina accendi sine recognitione ab Ordinario omnino, prout supra, faciendæ, Sedique Apostolicæ referendæ ac probandæ.

§ 4. Declarans, quod per suprascripta præjudicare in aliquo non vult, neque intendit iis, qui aut per communem Ecclesiæ consensum, vel memorabilem temporis cursum, aut per Patrum virorumque Sanctorum scripta, vel longissimi temporis scientia, ac tolerantia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii coluntur.

§ 5. Ut autem præmissa diligentius observentur, universis, ac singulis tam Ordinariis quam hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, districtè præcipit ut in sua quisque Diocesi, vel Provincia, sedulo pervigilent, ne sine approbationibus prædictis Imagines cum memoratis signis exponantur, aut Miracula, revelationes, ac beneficia prædicta publicentur, aliave contra superius disposita fiant.

§ 6. Transgressores vero, si Regulares fuerint, privationis suorum Officiorum, ac vocis activæ et passivæ, nec non et suspensionis a divinis, si vero Clerici Sæculares, privationis pariter suorum Officiorum, suspensionis a Divinis; et ab administratione Sacramentorum, executioneque suorum Ordinum respective, aliisque arbitrio prædictorum Ordinariorum, seu Inquisitorum pro modo culpæ infligendis pœnis plectendo.

§ 7. Qui autem libros impresserint, aut Imagines pinxerint, sculperint, seu quoquo modo effinxerint, vel formaverint, cæterique Artifices circa præmissa qualitercumque delinquentes, prædicta omnia amittant, et in super pecuniariis, aliisque etiam corporali-bus pœnis juxta criminis gravitatem, eorumdem Ordinariorum, seu Inquisitorum arbitrio afficiantur.

§ 8. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

§ 9. Et ne præmissorum ignorantia possit ab aliquo prætendi, voluit ut Decretum hujusmodi seu illius exemplum ad Valvas Basilicæ Principis Apostolorum Urbis, ac in acie Campi Floræ affixum omnes perinde arcet, atque afficiat, ac si unicuique personaliter intimatum fuisset.

§ 10. Quodque præsentium transumptis,

impressis, manu Notarii publici subscriptis, ac sigillo alicujus Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. J. Antonius Thomasius S. Romanæ, et universalis Inquisitionis Not.

Anno 1625. Indictione 8. Pont. Sanctiss. D. N. D. Urbani Divina providentia Papæ VIII. Anno ejus 2, die vero 4 mensis Aprilis, supradictum Decretum affixum, et publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, et in acie Campi Floræ, ut moris est, per me Brandimartem Latinum Sanctissimi D. N. Papæ Cursorem.

Octavius Spada Mag. Curs.

Sequitur Declaratio præinsertæ prohibitionis.

(46. Postmodum vero idem Sanctiss. D. N. a quibusdam revocari in dubium accepit, an Tabellas, et Imagines, quas in posterum offerri contigerit, recipere, et antea oblatas conservare liceret; Sanctitas Sua, quæ tantummodo voluit, occurrendo abusus qui irrepere videbantur, certiore parare viam ad eorum in terris gloriam quorum Sanctimoniam Divinæ Clementiæ placuerit admirandis operibus illustrare : re prius cum Illustriss. et Reverendissimis DD. Cardinalibus contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus communicata, præsentem Decreto declaravit. Quod sicut nunquam prohibitum, nec suæ intentionis fuit prohibere oblationem, receptionemque Tabellarum, et Imaginum hujusmodi, ita ut nulli deinceps hæsitati locus relinquatur, statuit in præsentiarum, et decernit ut quoties ad aliquam Ecclesiam, aut Oratorium, locumve alium publicum sæcularem, seu regularem Tabellas, et Imagines, aliudve simile quisquam detulerit, ac intercessione hominum inter Sanctos, vel Beatos, non adscriptorum quamvis cum Martyrii, vel Sanctitatis fama demortuorum, optata se impetravisse dixerit, liceat Ecclesiasticis personis Ecclesiarum, locorumve prædictorum curæ Præpositis Tabellas, et Imagines, sive pictas, sive ex quavis materia fictas, atque alia quæcumque collocatæ gratiæ fidem facientia simul cum deferentis, aliorumque, qui conscii fuerint, attestationibus accipere, atque approbantibus Ordinariis, ad quos referre statim omnia teneantur, in secreto aliquo, seorsim ab Ecclesia, loco custodire, ibidem jam amota collocare, asservare, ut si quando Dominus talium virorum merita Beatificationis, seu Canonizationis honore in terris decorare voluerit, extent hujusmodi Sanctitatis qualescumque probationes Apostolicæ Sedis judicio tunc examinandæ, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Jo. Antonius Thomasius S. Romanæ, et universalis Inquisitionis Not.

Anno 1625, Indictione VIII, Pont. Sanctiss. D. N. D. Urbani Divina providentia Papæ VIII, an. 2, die vero 30 Octobr. supradictæ literæ, sive Decretum affixum, et publica-

tum fuit ad valvas Princip. Apost. Urbis, ac in acie Campi Floræ, ut moris est, per me Brandimartem Latinum Sanctiss. D. N. Papæ Cursorem.

(47. Altera ejusdem Pontificis Constitutio, quæ est 134 in ordine, est sequens :

Cœlestis Jerusalem Cives, quorum gloriosis natalitiis Sancta lætatur Mater Ecclesia, sicut hujus Sanctæ Sedis Apostolicæ ministerio a piis utriusque sexus Christi fidelibus venerantur in terris, ita Romanum decet Pontificem Militantis Ecclesiæ regimini providentia præpositum, pro suo præcipuo honoris Domus Dei zelo invigilare, ne quid in Personarum cum Sanctitatis, aut Martyrii fama, vel opinione defunctorum memoriam, sive Cultum inconsulta S. Sede prædicta innovetur.

§ 1. Alias siquidem Nos sollicite animadvertentes abusus, qui irrepserant et irrepere non cessabant in colendis quibusdam cum Sanctitatis, aut Martyrii fama, vel opinione defunctis, qui, etsi neque Canonizationis, neque Beatificationis honore insigniti essent ab eadem Sede, eorum tamen Imagines in Oratoriis, atque in Ecclesiis, atque in locis publicis, atque etiam privatis cum laureolis, aut radiis, seu splendoribus proponebantur, Miracula, et revelationes, aliaque beneficia a Deo per eorum intercessionem accepta in libris rerum ab ipsis gestarum enarrantur, et ad illorum sepulcra Tabellæ, Imagines, et res aliæ ad Beneficia accepta testificanda, et lampades, et alia lumina apponebantur. Volentesque proinde hujusmodi abusus pro debito Officii Pastoralis occurrere, re etiam cum Venerabilibus fratribus Nostris S. R. E. Card. contra hæreticam pravitatem in universa Republica Christiana generalibus Inquisitoribus ab eadem Sede specialiter deputatis communicata, et mature considerata, ac discussa : de eorumdem Cardinalium Consilio sub die 13 Martii 1625 declaravimus, statuimus, et decrevimus, ne quorumvis hominum cum Sanctitatis, seu Martyrii fama (quantacumque illa esset) defunctorum Imagines, aliaque præfata, et quodcumque aliud Venerationem et Cultum præ se ferens, et indicans in Oratoriis, aut locis publicis, seu privatis, vel Ecclesiis, tam Sæcularibus, quam Regularibus eujuscumque Religionis, Ordinis, Instituti, Congregationis, aut Societatis apponerentur, antequam ab Apostolica Sede Canonizarentur, aut Beati declararentur, et si quæ appositæ essent amoverentur, prout eas statim amoveri mandavimus. Ac pariter imprimi de cætero inhibuimus libros eorumdem hominum, qui cum Sanctitatis, sive Martyrii fama, vel opinione, ut præfertur, celebres e vita migravissent, gesta, Miracula, vel revelationes, seu quæcumque beneficia, tamquam eorum intercessionibus a Deo accepta continentem, sine recognitione, et approbatione Ordinarii, qui in iis recognoscendis Theologos, aliosque pios, ac doctos viros in consilium adhiberet : et ne deinceps fraus, aut aliquid novi, et inordinati in re tam gravi committeretur, negotium instructum ad Sedem Apostolicam transmittit-